

שיימינג , היא תופעה של ביוש אדם או מותג באמצעות האינטרנט. ובפרט באמצעות הרשתות החברתיות. שהרחיבו את מספר מקרי השיימינג ואת עוצמתם. השיימינג , כפי שנאמר נפוץ ברשתות חברתיות , אתרי גולשים ובאתרים נוספים , והוא מאפשר לגולשים לפרסם ולהגיב על כל דבר הנאמר בדף מסוים או על כל דבר שאותו גולש חפץ לדבר עליו. השיימינג הוא אחד המאפיינים המובהקים של תרבות האינטרנט , והוא מביא לשיא את מימוש חופש הביטוי המתקיים באינטרנט. השיימינג משמש בדרך כלל להבעת דעתו של הגולש , אך לעיתים הוא משמש לפגיעה בבני אדם במכוון.

נושא השיימינג הוא נושא שנוי במחלוקת , מחד גיסא , רבים רואים בשיימינג כ"הלבנת פנים". ומאידך , אחרים רואים בהן כלים לתיקון עוולות חברתיות.

אני נגד תופעת השיימינג מכמה סיבות :

ראשית , אם לא יהיה שיימינג , זה ימנע לשון הרע והוצאת דיבה. כפי שאנו שמים לב , אין הבדל בין פגיעה בנער/ ה בבריונות ברשת לבין "טוקבקים" הפוגעים ומעליבים חברי כנסת , שחקנים , או על רקע עדתי או דתי. על כן , דברים שאינם אומתו על ידי רשויות החוק או על ידי המשטרה , אין לעלות על הדעת שיפגעו בשמו של אדם באשר הוא.

לדוגמא : בעשירי לספטמבר 2006 , הגיש עורך הדין שמעון דיסקין תביעת לשון הרע נגד עיתון "הארץ" , וכי הוא תובע מהם מאתיים אלף שקלים כפיצוי על כך שנפגע שמו , מלקוח פוגע שפרסם נגדו כתבה בעיתון ועיתון "הארץ" לא אימת דברים אלו לפני פרסום הכתבה. השופט פסק על עיתון "הארץ" לשלם כפיצוי חמישים אלף שקלים לשמעון ועוד מאה אלף שקלים על תנאי. יתרה מזאת , עיתון "הארץ" פתח פאנל מצומצם שיבחן כל כתבה בטרם הגעתם לשולחן העורך.

שנית , אם לא יהיה שיימינג , זה ישמור על שמם של בני האדם. כאשר גולש מפרסם פוסט או מגיב לפוסט פוגעני ומעליב , המאשים אדם , ללא אימות מרשויות החוק , דרך אותו פוסט או תגובה לפוסט שפורסם , הוא "מדביק" לאותו אדם תכונות שקריות ולא אמינות ללא כל בסיס , ומלוות את האדם מאותו רגע שפורסם הפוסט והלאה. פרסום פוסט מסוג זה פוגע בשמו של כל אדם באשר הוא. לכל אדם מגיע שיכבדו אותו וידברו אליו בצורה מנומסת ומכובדת , לא משנה מה הן דעותיו , ואף שיש לאותו מפרסם הפוסט זכות לביטוי עצמי , צריך לדעת מתי לרסן את הדברים ולהתבטא בצורה מכובדת.

לדוגמא : במאי 2015 התאבד בישראל אריאל רוניס, מנהל לשכת רשות האוכלוסין בתל אביב. שהואשם באפליה בפוסט בפייסבוק שהתפרסם במהירות, וזכה להמשך בראיון בטלוויזיה, שבו הואשם רוניס בגזענות. רוניס ניסה לטעון כי לא הייתה גזענות במקרה, אך תשובותיו נבלעו. לאחר מספר ימים התאבד בביתו, לאחר שפרסם פוסט המציג את מניעיו. לאחר שנודע על התאבדותו של רוניס פרסמה האישה שהתלוננה על התנהגותו הודעה בה הביעה צער עמוק.

בניגוד לדעתי יש הסבורים כי עצירת השיימינג היא פגיעה בחופש הביטוי. כיום , יכול כל גולש להביע את דעתו בחופשיות ברשת . הגולש אינו צריך לצנזר את דבריו. מתנגדי עצירת השיימינג מסבירים כי עצירת השיימינג , תרוקן מתוכן את ייחודו של האינטרנט כבמה חופשית ותפגע באופן לא מידתי בחופש הביטוי של הציבור.

אולם , אני חושב שטענה זו אינה נכונה מפני שהזכות לשם טוב ולכבוד האדם חשובה יותר מהזכות לביטוי עצמי , מכיוון שאין צנזורה על התוכן (הכפשות וקללות) המתפרסם, וכל אלה הן לא זכות לביטוי עצמי - אין כאן שום פגיעה בזכות לביטוי עצמי , מפני שאין לאף אדם זכות להכפיש ולפגוע בשמו של אדם אחר. כדי להעלות את המודעות לתופעת השיימינג , ברצוני להציע שלוש דרכים בכדי למגר את תופעת השיימינג , המעליבים ופוגעים בשמו של מושא הפרסום :

ראשית , הדרך הטובה ביותר למגר תופעות שליליות , היא דרך חינוך והסברה בבתי , בבתי ספר , חוגים או כל תנועת נוער שבה ילדים ובני נוער לוקחים חלק פעיל , כי זהו דור העתיד , בסופו של דבר .

שנית , פרסום במדינה . המדינה תפרסם עלונים , פרסומות ושלטי חוצות , במגוון דרכים : בעיתונות , טלוויזיה , רדיו פרסומות .

בנוסף לכך , על המדינה לחוקק חוקים ואכיפתם , למען ביטחון הציבור , כגון : חקיקת " חוק הטוקבקיסטים" , האומרת כי אנשים אשר פוגעים בשמו של אדם , שם של הפוגעים יפורסם , וכך הנפגעים יוכלו לתבוע אותם. איך המשפט החדש אומר "חיים ומוות ביד המקלידה".

בסיום דברי , מכל האמור לעיל ניתן לראות כי מומלץ ואף חשוב למגר את תופעת השיימינג , מפני שמיגור תופעה זו , מבקש למנוע את התופעה של אלימות ברשת , אשר במסגרתה גולשים המפרסמים התבטאויות פוגעניות באינטרנט או כתבות בעיתון , פוגעים בשמו של מושא הפרסום וגורמים לו לנזקים . וכך ניתן יהיה להפוך את זירת אמצעי התקשורת לאמצעי תקשורת איכותיים יותר .